

PANETTA YORKSHIRE

List z Briarton Parku

Sarah E. Ladd

List
z
Briarton
Parku

PANSTVÁ YORKSHIRU

Sarah E. Ladd

SARAH E. LADD

The Letter from Briarton Park

Copyright © 2022 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2025 by Marta Gergelyová

Cover design by Studiogearbox.com

Original package design © 2022 Thomas Nelson

Front cover photography © Ruth Craine / Alamy Stock Photo

Cover imagery © Shuterrstock and Pixelworks Studio

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

SARAH E. LADD

List z Briarton Parku

Z anglického originálu The Letter from Briarton Park (Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2022) preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská

Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 461. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0114-5

Tento román venujem
K. B. R. a K. C. –
s vdakou.

Prológ

*Škola pani Dentonovej pre mladé dámy
Lamby, Anglicko
jeseň 1811*

Rozhnevať sa na ženu, ktorá leží na smrteľnej posteli, bolo nesprávne, toľko Cassandra Haleová vedela. Veď ako môže rozumná a láskavá ľudská bytosť cítiť k umierajúcemu niečo iné než súcit? Napriek tomu ju zaplavilo rozhorčenie, keď uprene hľadela na ženu, ktorá jej bola ako matka. Slová vyrieknuté len pred niekoľkými minútami totiž potvrdili niečo nepredstaviteľné. Podviedli ju, oklamali ju. *Klamali jej celý život!*

Človek by si myslel, že pani Dentonová jej to prezradila, lebo má horúčku alebo pre chorobu blúzni. Lenže ona je napriek svojmu stavu príčetná.

Ostrý vietor vnikol dnu cez otvorený oblok spálne, akoby chcel dať najavo, čo si o tom všetkom myslí. Rozvial závesy, vkradol sa do kútov izby. Cassandra chcela myslieť na niečo iné, a tak vstala zo stoličky vedľa postele a prešla k oknu. Odhrnula ťažký vlnený záves a pevne uchopila okenné krídlo, aby ho zavrela. No odrazu postála. Zahľadela sa do čiernych chmár búrlivej noci, a keď na tvári, šiji i pažiach pocítila chladný vietor, silno prižmúrila oči.

Aj keď ňou zmietala zlosť, chvela sa.

Nemôže to byť pravda. Nič z toho nemôže byť pravda.

„Pod' sem, Cassandra.“ Ten hlas bol slabý, ale vyznievala z neho autorita, aká by si vyžadovala pozornosť aj od najzarytejšieho flegmatika. „Chcem ti povedať ešte niečo.“

„Ešte niečo?“ Cassandra neverila vlastným ušiam. Stiahla krídlo okna oveľa prudšie, než zamýšľala, a odvrátila sa od neho. „Neviem veru, či to chcem počuť.“

„Aj tak to treba povedať. Musíš to počuť, skôr než sa poberiem na pravdu Božiu.“

Cassandra si dodala odvahy, vrátila sa k posteli a pri-nútila sa znova pozrieť na pani Dentonovú, ležiacu v bielych perinách, chudučkú, vyziabnutú. Zdala sa len tieňom ženy, akou bývala. Vždy jej pripadala drobná a šľachovitá, ale teraz sa jej telesné danosti nadobro obrátili proti nej – pôsobila vetcho, slabo.

Už tu dlho nebude.

Cassandru zaplavil žiaľ, silný, ochromujúci, a hnev pominul.

Kiežby jej to bola pani Dentonová prezradila skôr!

Ubehlo už devätnásť rokov odo dňa, čo Cassandra prišla vo veku len piatich rokov do Školy pani Dentonovej pre mladé dámy. Celý ten čas pani riaditeľku spoznávala – najprv ako žiačka, potom ako učiteľka. Vedela, či skôr verila tomu, že pani Jane Dentonová je čestná, lojálna, hodna úcty. Cassandra nikdy nezažila, že by pani riaditeľka prekrútila pravdu alebo si prispôsobila fakty podľa toho, ako sa jej hodilo.

Až do tejto chvíle.

A tak zvädzala vnútorný boj. Zmietala sa medzi nutnosťou rešpektovať ženu, ktorá ju vychovala, a nutkaním dožadovať sa pravdy.

„Zlostíš sa na mňa. Je to pochopiteľné. Ale čo som ti veľakrát prízvukovala? Emócie ti zastrú úsudok, nebudeš schopná reagovať racionálne. Teraz ma musíš vypočuť.“

„Ja... Nerozumiem tomu,“ zajachtala Cassandra. Snažila sa hovoriť pokojne, ale len ťažko sa zbavovala ostrého tónu. „Povedali ste mi, že neviete, kto sú moji rodičia a či ešte vôbec žijú. Vyhlásili ste to nespočetne veľakrát.“

Pani Dentonová zdvihla riedke obočie, no bradu držala naďalej hrdo, priam vzdorovito naklonenú. „Povedala som ti len toľko, koľko bolo treba. Aby som ťa chránila. Aby som chránila všetkých... ostatných. Odprisahala som to.“

„Odprisahala? A komu?“

V upretom, priam ľadovom pohľade pani Dentonovej sa zračilo presvedčenie. „To nemôžem vyraziť.“

Cassandre sa rozbúchalo srdce. „Prečo potom vôbec niečo hovoriť, ak nechcete povedať celú pravdu? Dlhé roky som vám dôverovala, keď ste vraveli, že –“

Vtom sa pani Dentonová rozkašľala tak prudko, že Cassandra hneď stíchla. Bol to len ďalší dôkaz toho, aká je zraniteľná a krehká. Vtedy si Cassandra uvedomila, ako veľmi zaiste trpí. A tak si vzala čistú vreckovku, podišla bližšie k svojej bývalej pani riaditeľke a vyšívanú vreckovku jej vložila do zošúverenej ruky.

Keď záchvat kašľa pominul, pani Dentonovej odkváčla hlava späť na vankúš. „Tam, na bielizníku... Ten list je pre teba.“

Cassandra sa sústredila na bielizník so zásuvkami. Červená vosková pečať listu bola zlomená. Keď ho zdvihla, vyklzli z neho bankovky a bezmála popadali na zem.

„Sú tvoje,“ šepla pani Dentonová. „Vezmi si ich.“

Cassandra sa uprene zadívala na peniaze, čo jej ležali na dlani. „Ale ja –“

„Vezmi si ich a prečítaj si ten list. Potom už o tom nepoviem ani slova.“ Vzápätí sa znova prudko rozkašľala a pritisla si vreckovku na ústa. „Teraz už nemám čo ľutovať.“

Cassandra sa prikrčila, keď na vreckovke zbadala tmavočervenú škvrnu.

Krv.

„Pán Duncan!“ zvolala.

Na jej výkrik vbehol dnu lekár, ktorý zatiaľ čakal na chodbe, a rýchlo prešiel popri nej k posteli. „Slečna Haleová, teraz už musíte ísť.“

Cassandra počula, čo jej káže, ale nedokázala sa pohnúť. K zemi ju prikovala panika a tá bola silnejšia než bolesť zo zrady.

„Hneď odíďte! A prikážte gazdinej, nech ide po farára.“

Cassandra sa zapotácala – akoby sa jej zem pod nohami pohla. Netrvalo dlho a našla gazdinú, poslala ju po farára, a potom sa vrátila do šerej chodby pred izbu chorej. Veď kam inam by sa mohla podieť?

Ako pochodovala po uzučkej chodbe, drevená podlaha pod jej váhou vzdychala, akoby ju ľutovala. Naťahovala uši, či nezačuje niečo z izby, ale všade vládlo ticho.

Teraz jej už naozaj neostáva nič iné, len čakať. Po líci jej stiekla slza, čo sa veru nestáva často. V poslednej štvrťhodine sa zmenilo všetko, čo vedela o svojom živote. A z toho, čo príde, už nebude cesta späť.

Dlhým rukávom z batistu si utrela slzu, otvorila ten list a zdvihla ho k svieci, čo blikotala v svietniku na stene.

Moja drahá Cassandra,

musíš mi prepáčiť, že som sa Ti celé roky neozval, ale zaiste vieš, že niektoré situácie sú chýlostivé. Mám pre Teba množstvo informácií o Tvojej rodine. Okolnosti sa vyvinuli tak, že

nastal čas, keď už o tom môžeme hovoriť. Úprimne verím, že dvere, čo boli zatvorené, sa môžu otvoriť.

Predpokladám, že nebudeš považovať za dotieravé, keď Ťa pozvem k sebe na Briarton Park v Severnom Yorkshire a poprosím Ťa, aby si prišla čo najskôr. Zdravie mi už nedovoľuje cestovať, ale ak súhlasiš, že ku mne prídeš, daj mi vedieť a ja po Teba pošlem kočiar.

Peniaze, čo Ti posielam, Ti právoplatne patria. Nech Ti slúžia na osobné potreby – verím, že časť z nich použiješ na cestu. Viem, že máš zaiste veľa otázok, a ak si to želáš, včas na ne doštaneš odpovede.

S nádejou

Robert Clark

Kto je Robert Clark? A prečo jej tieto peniaze právoplatne patria?

Nedočkavo znova prebehla očami po liste, či jej niečo neušlo.

Zaujal ju dátum: 24. jún 1809. To bolo pred dva a pol rokom. Dva a pol rokom! Vari jej pani Dentonová ten list celý čas tajila? Zjavne ho niekto čítal, lebo pečať je prelomená a papier pokrčený.

Znenazdajky sa spoza zavretých dvier ozvali hysterické hlasy a chaotické kroky, čo ju vrátilo do prítomnosti.

Pani Dentonová, žena, ktorá ju vychovala, ktorá jej poskytla vzdelanie, ktorá sa o ňu starala a teraz ju zamestnáva, čoskoro umrie.

A život, o ktorom si Cassandra myslela, že ho pozná, umrie spolu s pani Dentonovou.

1

Severný Yorkshire, Anglicko jeseň 1811

James Warrington sa zahľadel do očí svojej nevlastnej sestry. Sršalo z nich odhodlanie. Racheline vysoké líčne kosti zružovali, čo len zvýraznilo jej silno stisnuté pery. V striebristých očiach sa jej trblietali slzy, ktoré jej ich ešte viac rozjasnili, ale hnev medzi súrodencami nestlmili.

A tak sa James pripravoval na boj.

Na boj, o ktorom si nebol istý, či vyhrá.

„S Richardom Standishom sa už nestretnáš,“ zreteľne jej prikázal. „Už žiadne dôverné listy, žiadne tajné schôdzky. Vyjadril som sa jasne?“ V Racheliných očiach sa zračil neskrývaný vzdor, ale nepovedala nič.

V tejto veci bol James neochvejný. „Povedz, že si to pochopila a že sa podľa toho budeš správať.“

Na sekundu sa mu zazdalo, že sestra mäkne a azda sa mu poddá, ale potom sa znenazdajky zvrtila, až sa jej rozkolísala róba zo chintzu, a odpochoďovala k širokému obluku. „Si krutý, James!“ zvolala. „Ako si dovoľuješ správať sa tak mrzko!“

Bolo by ľahké dať sa vziať hlbšie do hádky, ale kam by to všetko viedlo?

Cez vysoké obloky predného salóna sa dnu vkradlo sivé svetlo rána a prezradilo, ako sa jej chvejú útle plecيا. Netušil, kedy sa to spokojné dieťa zmenilo na mrzutú šestnásťročnú slečnu, napriek tomu ju nerád videl plakať.

A tak sa znova ozval, no tentoraz nežnejšie: „Je to pre tvoje vlastné dobro, Rachel.“

„A to ako vieš?“ vyzvala ho.

„Lebo poznám typy ako on.“

„Typy ako on? Ako môžeš vedieť, aký je *typ*?!“ zajačala. „Veď si sa s ním nechcel ani pohovárať! Si ten najzaujatejší, najpovýšeneckejší a najabsurdnejší –“

„Tak dosť, Rachel.“

„Ale veď o ňom nič nevieš!“ Tie slová z nej vyleteli ako rany z dela. „Richard je láskavý a ohľaduplný. Urobil by si dobre, keby si sa správal ako on. No a ja –“

„Povedal som dosť!“ Jeho slová sa odrazili od štukovej výzdoby stropu a sestru umlčali. Vzápätí si odkašľal a narovnal si nákrčník. Kupoval si tak čas, aby sa upokojil a starostlivo zvážil ďalšie slová. „Som tvojím porúčnikom, takže budeš robiť, čo ti poviem. Už o tom nebudeme hovoriť.“

Rachel sa zachveli nozdry, keď sa k nemu zvrtila. „Tak dobre, braček. Čo mám teda podľa teba robiť? Ty si nás nútil roztrhnúť putá, čo nás spájali so všetkým a so všetkými, čo v Plymouthe poznáme. Potom si nás vzal na miesto, kde dávajú líšky dobrú noc a kde vôbec niet vyberanej, zdvorilej spoločnosti. A tak sa ťa pýtam – čo ďalej? Ty rozhoduješ, s kým sa môžem zhovárať? Koho môžem ľúbiť?“

Ľúbiť? Pri tom slove ním trhlo. Nevedel, či sa má smiať a či strachovať. Čo môže táto nezrelá dievčinka vedieť o ľúbostnom vzťahu?

No napokon len potiahol nosom a povedal: „Keď budeš dosť stará na to, aby si sa vedela rozhodovať *zodpo-*

vedne, môžeš v tejto oblasti robiť vlastné rozhodnutia. No zatiaľ ti musím do toho vstupovať. A čo sa týka Standisha, ten mladík nemá ani halier a s nikým vplyvným sa nepozná. Nepochybne sa dozvedel o tvojom dedičstve. Naozaj nechápem, ako sa mu vôbec podarilo s tebou zhovárať.“

„Takže mojou jedinou silnou stránkou je dedičstvo?“ Rachel zdvihla ľavé obočie. „Dozaista máš pravdu. Pre nič iné by ma veru ľúbiť nemohol.“

„To som nepovedal.“

„Musím ti vari pripomínať, že ani ty si kedysi nemal ani halier?“

„To je pravda, nemal. Bol som naozaj chudobný. No bohatstvo som napokon ne získal vďaka manželskému zväzku.“

Rachel zdvihla bradu. Do líc jej vošla farba a sebavedome zdvihla kútiky úst. „Tak veľmi sa mylíš. Richard ma ľúbi nie pre moje dedičstvo.“

James zaváhal. Čo má robiť, aby ho pochopila? Muži ako Richard Standish sa zaujímajú len o jedno – a to sú peniaze. A vôbec nezáleží na tom, či ten chlap má osemnásť alebo osemdesiat rokov. Stále bude chcieť to isté. Keď Rachel dosiahne plnoletosť, bude mať vďaka obzretným obchodným praktikám ich otca kopu peňazí a bude ich môcť používať, ako sa jej zachce. Ako sa bude Standish správať potom, čo mu padne do lona každý groš, ktorý Rachel prinesie do manželstva? James by sa stavil, že už nebude tým šarmaným a pozorným mužom, akého v ňom vidí Rachel teraz.

Zhlboka si vzdychol. Prešiel krížom cez izbu a klesol do ušiaka pri rošte kozuba. Chvíľu nič nevrazil v nádej, že ich ticho oboch upokojí. Po chvíli sa však naklonil dopredu a lakťami sa oprel o kolená. „Rachel, svojmu

nápadníkovi môžeš ponúknuť oveľa viac než svoje dedičstvo. Oveľa, oveľa viac. No ako veľmi bohatá žena si musíš byť istá, že muž, ktorého si vyberieš, skutočne ľúbí *teba* a nie tvoje peniaze.“

„A zaujíma ťa, čo chcem ja?“ urazene štekla ešte skôr, než stihol vetu dokončiť. „Čo moja voľba?“

„Mala by si si vybrať niekoho, kto je spoľahlivý, nie je prelietavý, kto už niečo dokázal a je zabezpečený. Standish je pochábeľ. Veď len zväž! Riskuje tvoju povesť tým, že sa vkradne k nám uprostred noci! Že ti posielal listy pod falošným menom! Nemôžeš si predsa myslieť, že sa správa ako poriadny chlap! A jeho podvodné činy – ich pokútnosť a ľstivosť – sú práve dôvodom, prečo to celé odmietam!“

„Nedovolíš mu, aby ma navštívil, ako sa to robieva. Pravdaže sa potom uchýľuje k takým figľom! Dostal si nás do nemožnej situácie!“

„Nás?“ James sa opäť postavil. „Rachel, nech sa na to dívame akokoľvek, stále si len dieťa. Nie je teda žiadne *nás*. Nie s tým chlapom. A ani s nikým iným.“

Teraz jej už po guľatých červenkastých lícach tiekli potoky slz. „Naozaj si taký chudák, že musíš ničť nielen svoj život, ale aj životy všetkých okolo seba? Toto je tvoja chyba! Celé je to tvoja chyba! Ak by Elizabeth žila, rozumela by mi. Vždy mi rozumela.“

Keď James začul meno svojej nebohej ženy, trhlo ním. Od jej smrti prešli dva roky, no vždy pocíti napätie, keď počuje jej meno, najmä ak ho naňho niekto znenazdajky vysype, tak ako teraz Rachel. V jednej veci má však sestra pravdu: Elizabeth by vedela, čo povedať, aby zmiernila hnev jeho sestry.

„Nenávidím ťa! Nenávidím tento dom!“ Zajakávala sa Rachel pomedzi vzlyky, čo ňou znovu začali lomcovať. „Nenávidím túto skľučujúcu, mrzkú dedinu! Nenávi-

dím na nej úplne všetko!“ Nato vypochoďovala okolo neho zo salóna tak nástoľčivo, až sa od kamennej dlážky odrazila ozvena mäkkých podrážok jej črievičiek.

James uprene hľadel na prázdne miesto, kým jej kroky neutíchli, a pokúšal sa pochopiť význam slov, ktorými jeden druhého počastovali.

Nie, túto bitku nevyhral. A k víťazstvu sa ani len nepriblížil. Dokonca to možno ešte zhoršil. No ako má človek pristúpiť k takejto situácii?

Chvíľu osamote rozjímal, potom začul, ako sa blížia tiché kroky. Keď sa obrátil, zbadal svoju svokru, pani Margaret Towlerovú. V každom jej pohybe badal povýšenectvo. Dlhým kostnatým prstom si uhladila striebornú kučierku, čo jej náhodou padla do čela, a povedala pokojne, dôstojne, odmerane: „Tá mladá žena sa správa neprístojne. A vďaka jej nehanebnému dožadovaniu sa o tom dozvie každá jedna slúžka v dome. Mali by sme tú jej trúfalosť krotiť, kým je čas.“

Táto žena a jej nebohá dcéra boli očividne veľmi podobné. Obe boli vysoké, mali úzke tváre a rovné nosy. No fyzickými danosťami sa ich podoba končila.

Pani Towlerová tľoskla jazykom, ale prejav jej autority vyznel falošne. „Ak ju nedáme do laty, zničí samu seba, nehovoriac o zvyšku rodiny.“

James vedel, že pani Towlerová má pravdu, ale on by sa na Rachel nikomu nesťažoval, a už vôbec nie žene, ktorá je už aj tak náchylná na odpor k jeho sestre.

Vrstvená látka jej smútočných šiat z vlny ebenovej farby zašušala, keď s tuho zovretými vyziabnutými rukami pred sebou podišla bližšie k ohňu, blikotajúcemu na širokom rošte kozuba. „Musíš byť silný a neústupný, James. Len tak také dieťa zvládneš.“

James potlačil hnev. Čo už len môže Margaret Towle-

rová vedieť o zvládnutí dievčaťa ako Rachel? Elizabeth, jediné dieťa pani Towlerovej, bola prehnane rezervovaná a nedočkavá, aby vyhovelá ľuďom okolo seba. Celkom iná než jeho rázna, oduševnená sestra.

Pani Towlerová sa naťahla a vyrovnala porcelánovú figurku na kamennej rímse kozuba. Až keď bola spokojná s uhlom sošky, pokračovala: „Dobre robíš, že jej zakazuješ stretávať sa s tým darebákom Standishom. Posledné roky to Rachel nemala ľahké – najprv odišla na pravdu Božiu Elizabeth, potom to sťahovanie a teraz toto. Ten chlap využíva jej zraniteľnosť. Pozhovám sa s ňou, ale vieš, aká je. Počúvla by iba Elizabeth.“

James neodvrátil zrak od ohňa. On a jeho svokra sa v mnohom nezhodnú, ale keď ide o Elizabeth, obaja ju priam ospevujú. Elizabeth bola totiž tá, ktorá dostala rodinu z akejkoľvek situácie.

No jej nečakaná smrť im prevrátila životy naruby.

Jednej noci dostala zimnicu, príšernú zimnicu, a podľašla jej. A z Jamesa sa stal ovdovený otec dvoch dievčatiek a jediný poručník bojovne naladenej dospievajúcej slečny. Navyše bolo jeho morálnou povinnosťou postarať sa o svokra. Nemal však poňatia, čo robiť, a to ani v jednom prípade.

Prešiel krížom cez salón, aby sa cez okno pozrel na dokonale upravené trávniky. Trblietavý ranný mráz halil záhrady, ktoré tvorili predný trávnik Briarton Parku. Pokryl jasene i bezchybne ostrihané živé ploty. Pomedzi valiace sa cínové mraky sa prebojoval užužký pásik belasej oblohy, v prudkom vetre sa kývali holé vetvy stromov v neďalekom lesíku.

Niečo ho však zaujalo – útla, ladná postava v tmavomodrom plášti kráčala po pekne vydláždenom chodníku vedúcom k domu. Z vrecka si vytiahol retiazku s hodin-

kami, rýchlo ich otvoril a potom zvrátil čelo. Na návštevy je veru priskoro. „Kto je tá žena?“ spýtal sa.

Pani Towlerová podišla k obloku, šíriac okolo seba ťažkú vôňu ružovej vody a hyacintov. „Nepochybne niektorá farníčka, čo znova vyberá pre chudobných. Pani Helocková vravela, že tento týždeň tu už boli dva razy.“ Nato potriasla šedivejúcou hlavou a zamračila sa. „Kiežby si farár lepšie posvietil na takéto praktiky. Poviem pani Helockovej, aby ju poslala preč.“

Kroky Jamesovej svokry sa vzdŕaľovali, on sa však ani nepohol.

Tú ženu nikdy predtým nevidel. Ak áno, bol by si ju dozaista zapamätal. Nemala čepiec, gaštanové pramene vlasov jej voľne poletovali okolo tváre. Jej pohyby naznačovali, že je zdržanlivá a láskavá – všetko vlastnosti prameniace z urodzenosti a dobrej výchovy. Nie, nemôže to byť žena z dediny.

Keď sa z chvíľkového vytrženia znova ocitol v realite, temer sa zasmial tomu, že si všimol také detaily. Nestrávil vari väčšiu časť dopoludnia presviedčaním svojej sestry, aby nepodľahla vrtochom a bez rozumu sa nezaplietla? Mal by sa teda riadiť vlastnou radou a vôbec sa nepodávať podobným myšlienkam. Zodpovedá predsa za svoju rodinu a svoj podnik, a nemá dôvod na také nerozumné úvahy.

No už ako o tom premýšľal, zaplavil ho nevysvetliteľný pocit, že táto žena s rozviatymi vlasmi a ladnými pohybmi tu nie je náhodou.

Či už sa vyhýbal úlohe, čo má pred sebou, alebo jedno-ducho hľadal niečo, čo mu odvedie pozornosť od problémov so sestrou, povedal si, že príde na to, čo priviedlo také stvorenie na Briarton Park.

2

Bud' statočná, Cassandra.

Cassandra uprela zrak na železnú bránu pred sebou. Bola to posledná fyzická bariéra, ktorá ju delila od Briarton Parku. Cestuje už bezmála päť dní, čo odišla z dedinky Lamby, a je to veru namáhavé. A teraz, keď už takmer dosiahla cieľ, váha.

„Čo som ti prízvukovala?“ Mátali ju slová nebohej pani Dentonovej, keď položila ruku v rukavičke na bránu. „Emócie ti zastrú úsudok, nebudeš schopná reagovať racionálne.“

Postála a palcom prešla po kúsku hrdze, čo sa zahryzla do krásneho čierneho kovania. Ak už samotná brána je taká elegantná, môže si len predstavovať vznešenosť vidieckeho sídla hneď za zákrutou. Zaprela sa do brány, tá sa otvorila, zavrzgala do rannej nehybnosti, a Cassandru zaplavili výčitky svedomia a zlá predtucha, večné sprievodkyne na jej cestách.

Keď sa ocitla dnu, druhou rukou si prebehla po prednom diele ošúchaného cestovného plášt'a z fialkastej vlny, ktorý jej pred odchodom podarovala jedna z učiteliek. Plášť bol veľmi pokrčený a lem mal zašpinený od blata. To len dokazovalo, že na cestách strávila dlhé dni.

Z Lamby si odniesla celé svoje imanie – financie, pozostávajúce z toho, čo si zarobila ako učiteľka, a z toho, čo jej ostalo v obálke toho listu; odporúčanie, čo jej pani Dentonová napísala pred svojou smrťou; malá dýka, ktorú jej dal komorník, aby sa mohla brániť; niekoľko kúskov odevu.

No a, pravdaže, ten list od pána Clarka.

S výnimkou peňazí a listov, bezpečne uložených v taštičke, a tiež dýky, starostlivo zastrčenej v čižmičke, nechala zvyšné veci v hostinci Zelený vól v dedine Anston, kde v nepohodlí strávila bezsennú a nie veľmi príjemnú noc.

Od starobylých zosychajúcich jaseňov, lemujúcich cestičku, k nej zavial chladný vietor. Priniesol so sebou spršku červenohnedého lístia a zašepkal jej, že tu azda nájde kľúč k svojej minulosti.

A, čo je ešte dôležitejšie, k svojej budúcnosti.

Pokúšala sa pridlho neváhať a radšej vykročiť vpred. Pretože – čo iné už len môže robiť? Pani Dentonová je na pravde Božej, školu predali správcovi chlapčenskej školy a učiteľky už nepotrebujú; zamestnávajú len učiteľov. A Cassandra nemá nič, nepozná nikoho. Dúfa len v to, že z listu pána Clarka sa dozvie viac o svojej rodine a napokon aj o mieste, kam patrí.

Na jeho list odpovedala deň po tom, čo ho dostala, keď ju ešte sužovala zrada pani Dentonovej a zaplavoval žiaľ. Odvtedy ubehli takmer dva týždne, ale odpoveď dodnes nedostala. Ak by bola prezieravejšia, bola by na ňu počkala a nevydala sa na túto vyčerpávajúcu cestu. No vzhľadom na okolnosti nesmie strácať čas – každý nový deň vníma ako stratu.

Vyzbrojená skôr otázkami než odpoveďami tuhšie stisla taštičku a pokračovala po chodníčku. Všimla si hlboké brázdy po kolesách kočiarov aj odtlačky konských

kopýt. To jej napovedalo, že tadiaľ niekto prechádzal len nedávno.

Keď zahla za ďalšiu zákrutu, zbadala ho a od údivu postála.

Briarton Park.

Očakávala síce, že bude veľký a impozantný, ale toto bol hotový hrad!

Táto majestátna starobylá rezidencia mala tri poschodia a okolo dokonale upravené trávniky, na každom konci symetrické štíty. Nad bridlicovou strechou sa v nepravidelných vzdialenostiach týčili svetlosivasté pieskovcové komíny. Ešte aj blednúci brečtan, ktorý sa tiahol po fasáde, dodával tomuto obydliu veľkolepú vznešenosť. V mierke s ním nemohol súťažiť dokonca ani farárov dom na konci uličky v Lamby.

Cassandra pozbierala odvalu a vydala sa po štrkom vysypanom chodníčku k ďalšej železnej bráne v mohutnom kamennom múre, oddeľujúcom reprezentačné časti panstva od menej formálnych a viac zalesnených pozemkov. Keď cez ňu prešla, všimla si, ako cesta pokračuje rovnobežne s domom a potom sa na druhej strane na kraji sadu rozbieha do dvoch vetiev.

A tam zahliadla záblesk modrej medzi tlmenými odtieňmi sivej a béžovej, ktoré dominovali sadu. Na konároch jednej z jabloní sedelo dievčatko, sedemročné či možno osemročné. Okolo drobnej, bledej tváričky mu poletovali ebenové pramene vlásokov. Zdalo sa, že dievčinka Cassandru sleduje.

Boli od seba príliš ďaleko, aby sa pozhovárali, a tak Cassandra zdvihla ruku na pozdrav. No namiesto toho, aby jej dievčinka odpovedala, zoskočila zo stromu a zmizla za múrom. A temer v tej istej chvíli z domu priam útrpne zakvílil klavír – bolo zrejmé, že hráč veru nie je zdatný.

Cassandru čoraz viac zaplavovala zvedavosť, a tak prešla ku kazetovým dverám, bohato zdobeným filigránsky vyrezávaným viničom a lístkami. Nadvihla okrúhle kovové klopadlo a ťukla ním o drevené dvere. Do raného ticha sa rozľahla ozvena, hlboká, dutá.

Hudba, čo sa ozývala z domu, neutíchla, a Cassandra nezačula nijaký iný zvuk. Zaklopala ešte raz, trocha odstúpila od dvier a čakala.

Naveľa-naveľa jej otvoril statný lokaj, starostlivo odetý do smaragdovozelenej a svetlohnedej livreje.

Silnejšie stisla svoju taštičku a prinútila sa hovoriť se-bavedome. „Rada by som sa zhovárala s pánom Robertom Clarkom, prosím.“

Lokaj s hustými čiernymi vlasmi a hlbokou jamkou na brade sa na ňu uprene zadíval, ale nepovedal nič. Žeby ju nepočul?

No skôr než to stihla zopakovať, pred sluhu sa postavila korpulentná žena v hladučkých čiernych šatách s prísny, nesúhlasným výrazom na tvári a riekla: „Postarám sa o to, John.“

Cassandra sa vystrela a povedala: „Chcela by som sa zhovárať s pánom Clarkom, prosím.“

Dáma pred ňou si prísne prezrela jej cestovné šaty a napokon pohľadom pristála na blete, čo sa jej na ne naspodku prilepilo. Vzápätí oznámila: „Pán Clark je mŕtvy.“

Cassandrou pri tých slovách trhlo. Nemala však čas nad tým ďalej rozjímať, lebo žena už zatvárala dvere.

„Počkajte!“ zvolala Cassandra a načiahla sa dopredu, chcela zabrániť, aby západka cvakla. „Prosím, venujte mi chvíľku.“

Žena podráždene uchopila hranu dvier a kývla lokajovi, aby sa vzdialil.

Cassandra si zaumienila, že tú ženu musí zaujať, a tak